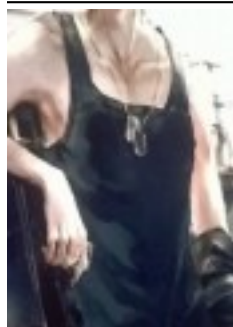

Nguy Tình Thất Nhật (Bảy Ngày Yêu Nguy Hiểm)

Contents

Nguy Tình Thất Nhật (Bảy Ngày Yêu Nguy Hiểm)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	9
10. Chương 10	10
11. Chương 11	11
12. Chương 12	12
13. Chương 13	13
14. Chương 14	14
15. Chương 15	15
16. Chương 16	16
17. Chương 17	17
18. Chương 18	18
19. Chương 19	18
20. Chương 20	19
21. Chương 21	20
22. Chương 22	22
23. Chương 23	23

Nguy Tình Thất Nhật (Bảy Ngày Yêu Nguy Hiểm)

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, kinh dị, HEEditor: Tiểu YRất mơ hồ, rất khủng bốHãy đọc và cảm nhận nó (=.

1. Chương 1

Ngày đầu tiên.

Thời gian: 11:00 sáng Địa điểm: Không rõ.

Hàn Chiêu cảm giác mình đã đến thiên đường.

Một giây trước chiếc máy bay trực thăng hất ngời phát nổ trên không trung, hấn dùng dù để đáp xuống. Một giây tiếp theo hấn tỉnh lại bên trong một tòa lâu đài.

Tấm màn che màu tím làm từ lụa mỏng, chiếc giường lớn được chạm trổ theo phong cách Châu Âu, vách tường sơn màu xanh nhạt, chiếc đèn chùm lông lầy và hoa lệ phát ra ánh sáng mơ hồ, rèm cửa sổ màu đỏ tươi che kín ánh sáng bên ngoài, hương thơm nhàn nhạt hòa quyện vào không khí, hấn nhìn thấy đối diện là hình ảnh phản chiếu khuôn mặt hơi trắng bệch của mình trên chiếc gương bàn trang điểm, hoa văn phức tạp kiểu Trung Quốc, phía trước chiếc gương có một cái ghế xinh xắn đầy tinh xảo, đồng hồ báo thức đặt trên bàn từng chút từng chút gõ một tiếng, chữ số La Mã một màu đen thuần túy, mặt đồng hồ màu trắng hiện rõ — mười một giờ, chỉ là không biết là sáng hay tối.

Chính giữa căn phòng bày một cái bàn, trên bàn chồng chất hoa quả, kẹo, điểm tâm ngọt, đồ ăn vặt — xem ra chủ nhân căn phòng này vẫn còn là một đứa trẻ.

Hàn Chiêu có cảm giác mình đi tới tòa lâu đài của công chúa trong câu chuyện cổ tích, chỉ tiếc hấn không bao giờ thích cái gì gọi là công chúa, ngay cả con gái cũng không thích. Đúng vậy, hấn là gay, hấn đã biết điều này vào năm hấn mười bốn tuổi và người nào đã từng lên giường với hấn thì cũng sẽ biết, có lẽ sớm hơn một chút, từ năm mười hai tuổi hấn đã thích một cậu bé nhỏ tuổi hơn mình.

Hấn, Hàn Chiêu, 22 tuổi, độc thân, trên danh nghĩa là người thừa kế công ty của gia tộc, cũng là người lãnh đạo giấu mặt của tổ chức thần bí F. Ba ngày trước hấn bị người ám sát ở nước G, sau khi tránh thoát một kiếp thì lại gặp phải tai nạn máy bay, hấn đeo dù đáp xuống ở một nơi lạ lẫm. Bên cạnh hấn không có điện thoại, không có hấn tính, không có bất kì một phương tiện liên lạc nào, vì thế hấn không cách nào liên lạc với bên ngoài, hấn cũng không biết là ai cứu mình, có lẽ nên nói đối với tình trạng của mình hấn hoàn toàn không biết gì cả.

Hấn xốc cái cái chần màu hồng lên sau đó giặt giặt bả vai mình, rất tốt, vết thương trên vai do đạn bắn đã được xử lí qua hơn nửa còn rất chuyên nghiệp, băng vải được quấn không quá chặt hay quá lỏng, cũng không quá dài hay quá ngắn, làm cho người luôn cầu kì như hấn rất hài lòng đối với việc làm này.

Hấn xuống giường, tuy rằng chỗ bị thương vẫn còn hơi đau nhức nhưng may mắn là cũng không đáng lo ngại. Hấn xem qua vài lần thì khẳng định không quá vài ngày là có thể khôi phục như ban đầu.

Hấn đi tới kéo hai tấm màn cửa sổ thì liền tiếp xúc với ánh nắng chói mắt.

Ngoài cửa sổ ánh sáng rực rỡ, bầu trời trong xanh làm người khác mê muội, xa xa là tầng tầng dãy núi xanh biếc, gần bên cạnh, mà cũng không tính là gần, một hàng tường vây kéo dài không thấy kết thúc. Đài phun nước rất cao, nước trong suốt dưới ánh nắng mặt trời phản xạ tạo ra cầu vồng rực rỡ. Tính từ vị trí bản thân đang đứng thì độ cao ít nhất là hơn mười mét.

Hấn không đoán được mình đang ở trong một tòa kiến trúc như thế nào, nhưng hấn xác định nơi đây chính là chỗ ở riêng, hơn nữa, chủ nhân của tòa nhà này nhất định là không phải tầm thường.

2. Chương 2

.

.

Ngày đầu tiên

Thời gian: 11:25 sáng Địa điểm: Hành lang không xác định

Hàn Chiêu đẩy cánh cửa to lớn làm bằng đồng bề mặt chạm khắc dày đặc những nhánh lá cây mẫu đơn. Phía sau cánh cửa là một thế giới đầy ngăn nắp.

Người hầu xếp thành hai hàng chỉnh tề đứng ở hai bên hành lang, bọn họ đều mặc đồng phục trắng tinh, phía trước đồng phục còn có hình vẽ của nhân vật hoạt hình, trên đầu đeo một cái tai thỏ màu hồng nhạt, gương mặt xinh đẹp trắng nõn đồng loạt nở nụ cười rạng rỡ, dáng cao tiêu chuẩn và tất cả đều là các cậu con trai.

Đương nhiên trong hành lang cũng không chỉ có những người này, trong lúc hắn đi qua còn nhìn thấy những người đàn ông đang mỉm cười một cách hèn mọn, trong lòng mỗi người đều ôm đủ loại bé trai, có thanh thuần, có phóng dăng, có hồ hững, có nhiệt tình. Nhưng tất cả đều có điểm chung là rất xinh đẹp.

Hành lang hai bên treo các bức tranh đầy sắc thái khác nhau, minh diễm mà dữ dội, yêu dã mà mê hoặc, không thể nhìn ra nội dung thế nhưng lại khiến cho người ta khi nhìn vào liền cảm thấy mỗi mạch máu đều giãn nở hết ra.

Dưới mỗi bức tranh có dán một mảnh giấy nhỏ, trên giấy viết tên bức tranh, tên tác giả bằng những ngôn ngữ khác nhau và thời gian hoàn thành. Hắn thấy được Salvador Dali, Pablo Picasso, Vincent Van Gogh(1)..... cùng với bức tranh mà hắn yêu thích nhất(2-), nếu như hắn nhớ không lầm thì bức họa này vẫn còn đặt tại Bảo tàng Nghệ thuật Hiện đại New York, thế nhưng hắn biết tác phẩm trước mắt mình mới là hàng thật.

Hắn thở dài, bản thân đối với nơi bí ẩn này càng tràn ngập hiếu kỳ.

Một người con trai mặc áo sơ mi màu đen, trên cổ áo cài ba hạt nút đang đi tới chỗ hắn, trên tay cầm một chai rượu vang La Romanee-Conti có xuất xứ từ vùng Cote de Nuits nước Pháp(3), chỉ bằng mùi hương là hắn có thể phân biệt giữa Romanee-Conti và La Turque(4). Người con trai đó có gương mặt yêu mị với đôi mắt đào hoa, hàng mi cong tinh tế, chân mày cong cong mang theo phong tình vạn chủng, khóe môi nhếch lên bảy phần tươi cười, ba phần khiêu khích.

“Tiên sinh là mới tới đây sao...”. Cậu ta đem hai cánh tay đặt lên vai Hàn Chiêu: “Ngài có muốn cùng tôi vui đùa không?”

Hàn Chiêu khẳng định là không thể khước từ thịnh tình của mỹ nhân. Chỉ tiếc lúc này hắn còn việc quan trọng phải xử lý... chẳng hạn như tìm ra chủ nhân của cái nơi này đến tột cùng là người ra sao.

“Tôi mới đến đây lần đầu....Nói như vậy cậu đã ở đây rất lâu rồi”.

“Cũng không tính là lâu”, cậu ta đùa nghịch những ngón tay thanh mảnh của mình, móng tay rất dài phát ra ánh sáng màu đỏ thẫm: “Khoảng chừng vài tháng”.

“...Cậu biết chủ nhân nơi này là ai sao?”. Hàn Chiêu cố gắng điều chỉnh giọng nói nghe thật nhẹ nhàng.

“Đương nhiên...”. Cậu con trai nở nụ cười, bộ dạng ra vẻ bất ngờ: “Thế nào, Ngài không biết sao?”

“Sau khi tôi gặp tai nạn máy bay thì khi tỉnh lại đã thấy mình ở nơi này, đúng rồi, đây là chỗ nào?”. Hắn hỏi.

“Ở đây...Là thiên đường...Cũng là địa ngục”. Cậu bộ dạng giấu kín như bưng mà nhìn hắn: “Vô luận Ngài là ai, Ngài đều không xong rồi — nếu như Ngài muốn tìm chủ nhân nơi này, cứ theo cầu thang trước mặt đi đến lầu 7, căn phòng cuối cùng. Có điều...Lúc này, chủ nhân có thể đang bận rộn...”. Sau khi nói xong, cậu nhóc mỉm cười có chút quỷ quyệt.

——“Đúng rồi, chúc Ngài nhiều may mắn”. Cậu con trai đã đi rất xa rồi mới quay đầu lại nói.

Hàn Chiêu bắt đầu suy nghĩ hỗn loạn đi lên cầu thang.

3. Chương 3

Ngày đầu tiên

Thời gian: Giữa trưa 12:00 Địa điểm: Lầu 7, không xác định.

Cách bố trí lầu 7 cũng y hệt tầng trệt, trên hành lang treo các bức tranh thuộc trường phái hội họa ấn tượng mang theo vẻ quý dị của chủ nghĩa hậu hiện đại rồi bắt đầu chuyển dần sang phong cách bình thường hơn. Hàn Chiêu ngẩng nhìn một vài bức họa, thế nhưng không lâu sau liền phát hiện ra một vấn đề: tất cả đều là tác phẩm của Monet (5), Người Phụ Nữ với Cây Dù, Ao Súng, Diên Vĩ, Mặt Trời Mọc và bức tranh mang hiệu ứng phản chiếu trong nước kia — nếu như hắn nhớ chính xác thì hắn đã từng dành nửa năm để học vẽ tranh, sau đó chính bản thân còn vẽ mô phỏng lại giống y như bức tranh thật, rồi đưa cho người nọ, người nọ ngoài miệng phàn nàn một từ “Xấu” nhưng lại nhận lấy và treo nó ở nơi nổi bật nhất trong phòng ngủ.

Những kí ức này...đã qua thật lâu.

Hắn gõ cửa, những đốt ngón tay đập vào loại gỗ thượng hạng phát ra âm thanh nặng nề, âm thanh thùng thùng thùng...Cách âm rất tốt. Hắn không nghe thấy bất cứ âm thanh gì bên trong. Hắn nghĩ tới những gì cậu nhóc ban nãy nói với mình. Lúc này, chủ nhân có thể đang bận rộn...Lúc này, chủ nhân có thể đang bận rộn...việc gì.

Hắn không biết nhưng lại có thể đoán ra vài phần.

Bỗng nhiên cửa mở ra, không hề có dấu hiệu nào mà chỉ chậm chậm mở ra.

Hắn mở rộng cánh cửa rồi thận trọng bước vào, hắn chợt nhận ra bản thân đang đi vào trong một đầm lầy, bốn phía chỉ có một cái cây thật cao bị chôn vùi, dưới chân giẫm phải thứ không rõ là gì, từng tảng đá to lớn đen kịt xếp dài, hắn còn phát hiện hai bên trôi nổi đầy xác động vật, chúng nó đều ngửa bụng lên trời vết máu vừa ướt lại vừa khô, tỏa ra mùi máu tanh tươi và thối rữa, hắn muốn đi vòng qua những xác chết này nhưng lại phát hiện ở phía trước càng có nhiều hơn. Hình ảnh rõ ràng như thế thực sự làm cho người khác ngạc nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn chỉ thấy ngoài trừ bầu trời mây đen dày đặc thì không còn gì khác.

Không có sự sống nào ngoài trừ chính hắn.

Dưới chân của hắn bắt đầu nặng trĩu, hai chân từng chút từng chút lún sâu xuống dưới, từ mắt cá chân cho đến đầu gối, từ đầu gối cho đến thắt lưng, từ thắt lưng cho đến bả vai, từ từ, từ từ chìm xuống, hắn muốn giãy dụa nhưng phát hiện mình chỉ có thể càng lún càng sâu, cho đến khi bùn đất tràn vào mũi khiến hắn không thể nào thở được, hai mắt vẫn còn trông thấy một con chuột chết trôi về phía hắn, chỉ nhìn thôi là muốn buồn nôn, khổ nỗi hắn muốn tránh lại tránh không được ngay cả cử động thân thể cũng không xong. Sau đó bùn đất tràn ngập vào mắt, hắn cảm thấy mắt rất chua xót nên chẳng còn có thể nhìn được gì nữa, hắn nghĩ hình như con chuột chết kia đã bị dòng xoáy cuốn đi, hắn không cam tâm nhưng dần dần mất đi tri giác.

Hắn tưởng hắn đã chết.

4. Chương 4

Ngày đầu tiên

Thời gian: Buổi trưa 1:30 Địa điểm: Không rõ, lầu 7, phòng 707

“Này...tỉnh dậy, mau tỉnh dậy...”. Hàn Chiêu cảm thấy có người vỗ nhẹ vào mặt hắn, bàn tay mềm dịu không xương còn mang theo hương thơm.

Khi hắn mở mắt thì nhìn thấy một cậu nhóc đang ngồi trên người mình, miệng mỉm cười mở to đôi mắt tròn xoe.

Cậu thấy hắn đã tỉnh lại, từ trên người hắn leo xuống rồi đứng ở bên giường: “Anh nhìn tôi làm gì. Còn không mau cảm ơn tôi đã cứu anh.”

Khóe miệng Hàn Chiêu cong lên tươi cười: “Cậu là chủ nhân nơi này”.

“Đương nhiên. Thế nào, không giống sao?”. Cậu vừa nói vừa xoay một vòng trên mặt đất, chiếc áo ngủ dễ thương màu xanh da trời tung bay trong không trung, trông cực kì giống cậu bé trai trong truyện đồng thoại.

“A...cảm ơn cậu...Đúng rồi, vừa rồi xảy ra chuyện gì. Tôi giống như là đang nằm mơ.....”. Hàn Chiêu đột nhiên nghĩ tới.

“Vết thương của anh bị nứt ra, vừa tiến vào cửa thì liền ngắt đi. Vì vậy tôi tìm người đến mang anh đặt lên giường.....Vừa rồi anh nằm mơ thấy gì?”. Cậu mở to hai mắt mà hỏi hắn.

Hàn Chiêu nhìn cậu rồi bắt đầu nhớ lại: “Tôi trông thấy một cái đầm lầy, bên trong đầm lầy chứa đầy xác chết động vật.....Có nai, có chuột, có mèo và chó, còn có.....ngay cả bản thân tôi cũng không nhận ra là con vật gì.....Sau đó, tôi chìm sâu vào trong đầm lầy.....Tôi còn nghĩ tôi đã chết rồi.....”.

“Whoa.....Giấc mơ của anh thật là kì lạ.....Tôi thật muốn nằm mơ giống anh.....” Gương mặt cậu ước ao, vui vẻ nhìn vào hắn.

“Thế nhưng tôi nghĩ đó là một cơn ác mộng.....”. Trong lòng Hàn Chiêu vẫn còn rất sợ hãi.

“Có thể có những giấc mơ khác nhau thật là tốt, không giống như tôi mỗi ngày đều mơ thấy cùng một thứ, thật là nhàm chán”. Cậu nhếch miệng, đôi môi anh đào đỏ mọng, cuối cùng Hàn Chiêu vẫn không thể kiềm chế kích động muốn được cắn lên đôi môi ấy, hắn tiến tới hôn cậu.

Cậu không có cự tuyệt, chỉ là dùng đôi mắt ướt át nhìn chăm chăm vào hắn, nhìn hắn đem đầu lưỡi tiến vào bên trong miệng của cậu, khuấy động, liếm láp, mang theo quyến luyến không muốn buông tha, hắn nhắm mắt thế nhưng mắt cậu vẫn mở to.

Mọi người thường nói, khi hôn, nếu đối phương không nhắm mắt thì chẳng phải là người đang chân thành, thế nhưng nếu bản thân bạn không mở mắt thì làm sao biết người khác có nhắm mắt lại hay không.

5. Chương 5

.

.

(Warning: 16+, khá nhẹ nhàng thôi)

Ngày đầu tiên

Thời gian: Buổi chiều 1:45 Địa điểm: Không rõ, lầu 7, phòng 707

Sau khi hôn thì họ bắt đầu làm tình, thuận lí thành chương, không có phản kháng, không có giãy dụa, giống như một đôi tình nhân yêu nhau.

(6) Thuận lí thành chương: nghĩa là ‘Thuận theo lý thuyết’ (lời nói mang tính [gần như] đương nhiên) Đại ý: Đây là một điều đương nhiên.

Hàn Chiêu thận trọng trở mình cậu rồi cởi bỏ quần áo của cậu, cậu rất ngoan ngoãn, ngoan ngoãn như một chú dê con trên đài tể.

Phía sau lưng mịn màng trắng nõn, bờ vai nhỏ hẹp, eo thon tinh tế, cặp mông mượt mà, cậu an tĩnh nằm sấp ở trên giường, tóc mềm mại rủ xuống che khuất đôi mắt.

Hàn Chiêu bắt đầu hôn cậu, từ thái dương trượt thẳng xuống phía dưới, từng chút từng chút ướt đầm mang theo nhiệt độ nóng ấm của hắn.

Trên người cậu có một hương thơm không thể nhận biết, nhàn nhạt lại luôn quanh quẩn không rời đi. Hắn tách hai chân thon dài của cậu, đột nhiên bản thân bắt đầu cảm giác được một sự thiêng liêng, đó không phải do danh nghĩa thiêng liêng của tình yêu, mà nguyên nhân là vì sự hiến tế thuần khiết đã trở nên đẹp đẽ vô cùng.

Hắn đắm chìm vào mà không cách nào thoát khỏi.

“Không có dầu bôi trơn sao?”. Thanh âm của hắn trở nên khàn khàn vì ham muốn.

“Không có”. Cậu nói, thế nhưng hắn không nhìn thấy đôi môi của cậu, cũng không cảm giác được môi cậu đang chuyển động.

Hàn Chiêu vẫn còn có chút ngạc nhiên. Hắn mê mẩn với sự trong sáng ngây thơ của cậu nhóc này. Nhưng cũng không có nghĩa là cậu thực sự ngây thơ.

Hắn biết bọn họ là đồng loại. Bao gồm cả những người ở dưới lầu đó, họ đắm chìm trong sự phóng đảng của các chàng trai kia.

“Không việc gì” —— cậu kéo tay hắn —— “Anh cứ trực tiếp tiến vào đi”

Giọng nói cậu đầy quý mỵ nhưng lại làm cho lòng hắn đau nhói như bị kim châm.

Hàn Chiêu dùng ngón tay thử thăm dò, từng chút từng chút đẩy vào, thân thể cậu không kiềm được mà run rẩy.

Tốc độ nhanh hơn, tim đập nhanh hơn, cậu bắt đầu rơi nước mắt nhưng lại cố gắng che dấu đi.

Hắn lấy ngón tay ra. Rồi tiến vào. Chầm chậm đưa đẩy.

Mặc dù đã rất nhẹ nhàng. Thế nhưng hắn vẫn ngạc nhiên khi thấy máu tươi chảy xuống.

Hàn Chiêu tiến đến bên tai cậu: “Cậu, là lần đầu tiên?”

Cậu giữ chặt eo của mình, nụ cười đầy mê hoặc lộ ra bên dưới mái tóc: “Lần thứ hai. Lần thứ nhất là khi tôi 12 tuổi bị người khác cưỡng gian...”.

“Oh...”. Hàn Chiêu lên tiếng, bỗng dưng bắt đầu có chút đau lòng.

Hắn cố gắng kiểm soát bản thân giảm lại tốc độ, rồi hôn lên gương mặt tinh tế của cậu.

“Cậu tên là?”

“Tlazolteotl”(7)

Chúng thần chi mẫu(8)

(8) Chúng thần chi mẫu: Mẹ của những vị thần.

Cũng là một nữ thần sa ngã. Cậu lại nở nụ cười, lần này có chút thâm trầm.

“Cậu bao nhiêu tuổi?”

“Mười tám. Sáu ngày nữa là sinh nhật của tôi. Qua lần sinh nhật này, tôi đã mười chín tuổi”.

“Anh có muốn lưu lại chúc mừng sinh nhật tôi hay không?”. Giọng nói cậu có phần kì vọng.

“Được”. Hàn Chiêu rất sáng khoái mà đáp ứng: “Tôi sẽ chờ qua sinh nhật cậu rồi mới đi”.

“Có điều...” .Hắn dừng lại: “Ở đây rốt cuộc là nơi nào?”.

“Nơi đây là một đảo nhỏ nằm trên Đại Tây Dương, từng là khu vực của tử vong, không biên giới cũng không có tên, chẳng qua nó bây giờ thuộc sở hữu của tôi. Nếu như anh muốn, anh có thể gọi là nó là X”. Cậu hơi ngẩng đầu lên.

Hàn Chiêu ở trên môi của cậu cắn một cái: “Có phiền không khi tôi muốn dùng điện thoại nơi này để liên lạc với thủ hạ của tôi?”.

“Không phiền, nhưng anh phải chờ qua ngày sinh nhật của tôi, tôi không hy vọng có người đến quấy rối bữa tiệc vui vẻ của mình, được chứ?”

Hàn Chiêu nhìn sâu vào đôi mắt cậu: “Được”.

6. Chương 6

.

.

Ngày thứ hai.

Thời gian: Sáng – 8:00 Địa điểm: Đảo X – phòng 707

Hàn Chiêu lại nằm mơ.

Lửa cháy hừng hực thiêu đốt bắt đầu từng chút nuốt chửng mép rừng rậm rạp cây cối, lửa cháy mang theo khói đen dày đặc, dữ dội quét sạch sẽ tất cả chỉ còn lại tro tàn.

Hàn Chiêu không nhìn thấy gì nữa, phạm vi nhìn của hắn bị đan xen giữa trận hỏa hoạn đỏ rực cùng tro bụi trắng xám.

Tàn tro bay đến làm cho hắn bị bỏng, cánh tay, ***g ngực, khuôn mặt, bắp chân...Quần áo bắt đầu bốc cháy, hắn cúi người muốn dập tắt ngọn lửa thì lại phát hiện cổ khô dưới chân đã sớm bén lửa, hắn ra sức dậm chân, thế nhưng gió thổi càng làm cho thế lửa càng mãnh liệt hơn.

Trời đất mù mịt, hắn chỉ có thể nghe thấy tiếng đốt cháy tách tách tách trong tiếng gió êm dịu.

Tiến vào sâu trong màn sương nhĩ, đau nhói.

Khói lửa tràn đầy đôi mắt, hơi nước làm cho tầm nhìn mờ nhạt.

Toàn thân của hắn bị lửa cháy bao vây cắn nuốt, tê tâm liệt phế.

Hắn nghe được mùi cháy khét của da thịt mình, cái loại mùi đó khiến người ta cảm thấy thật buồn nôn.

Hắn muốn la lên, ngọn lửa lại thuận thế theo đó đi vào trong miệng, đầu lưỡi nóng hổi nói không ra lời.

Phía trước bỗng nhiên xuất hiện một cái bóng hư ảo, mơ hồ vẫy tay rồi nhìn hắn mỉm cười.

Cái bóng đứng sừng sững bên trong ngọn lửa, lơ lửng giữa không trung, chân đạp lên hỏa diễm.

Hắn đoán rằng đó là Hỏa thần, có lẽ là tử thần đến lấy mạng của hắn.

Người kia đưa tay về phía hắn, hắn đưa tay lên.

Nhiệt độ người kia lạnh đến kinh người, thế nhưng khi chạm vào làn da lạnh như băng hắn lại không có cảm giác tê buốt.

Người kia đem hắn kéo tới, gắt gao dán sát lên người hắn.

Hắn muốn tránh nhưng không cách nào giãy dụa.

Người kia ghé vào lỗ tai hắn mà nhẹ nhàng nỉ non: “Anh nhìn xem cuối cùng chúng ta vẫn không tách rời”.

Anh nhìn xem cuối cùng chúng ta vẫn không tách rời.
Anh nhìn xem cuối cùng chúng ta vẫn không tách rời.
Hắn cảm thấy sợ hãi, gắng sức giật người về phía sau.
Càng lúc càng ra sức, càng lúc càng ra sức.
Sau cùng, hắn cảm thấy một trận đau nhức, cúi đầu nhìn, da thịt của mình đã bị xé rách hơn phân nửa.
Người kia không còn dựa vào hắn, chỉ là yếu ớt thở dài.
—— Vì sao anh muốn rời bỏ tôi.
Vì, cái, gì.

7. Chương 7

.

Ngày thứ hai

Thời gian: Sáng – 8:05 Địa điểm: Đảo X – phòng 707

Hàn Chiêu giật mình tỉnh giấc.

Nhưng cái âm thanh kia vẫn luôn quanh quẩn trong đầu hắn.

—— Anh nhìn xem cuối cùng chúng ta vẫn không tách rời

—— Anh vì sao lại muốn rời bỏ tôi.

—— Vì, cái, gì.

Cậu nhóc bên cạnh cũng đã tỉnh, đôi mắt nửa nhắm nửa mở nhìn hắn: “Sao thế, anh lại nằm mơ hả?”

“Lần này” —— hắn trả lời: “Lại là một cơn ác mộng. Tôi mơ thấy mình bị nhấn chìm trong hỏa hoạn, toàn thân của tôi đều bị đốt cháy. Sau đó...có một người đi tới ôm lấy tôi...cơ thể người đó lạnh buốt...”

“Giống như vậy sao?”. Cậu lại gần ôm chầm lấy hắn. Thân thể cậu mềm mại ấm áp, mang theo hương thơm đặc trưng.

—— “Để tôi kể cho anh nghe một câu chuyện cũ”. Cậu nói.

—— “Được”. Hàn Chiêu đáp ứng rồi kéo cậu vào trong lòng.

Câu chuyện là như thế này.

Trước đây có hai cậu con trai, đứa lớn gọi là Tiểu Thiên, còn đứa bé gọi là Tiểu Nhiên.

Tiểu Thiên và Tiểu Nhiên đã quen biết từ rất lâu. Chúng nó cùng nhau lớn lên từ khi còn rất nhỏ. Cùng nhau đến trường, cùng nhau về nhà, cùng nhau đánh lộn, cùng nhau trêu chọc giáo viên, cùng nhau lén lút nhấc váy các nữ sinh....Nói chung, chúng nó đều rất vui vẻ. Thế nhưng dần dần Tiểu Nhiên phát hiện mình thích Tiểu Thiên. Cái tình cảm yêu mến mơ hồ đó làm cho Tiểu Nhiên cảm thấy sợ hãi và lo âu, rồi từ từ biến thành loại cảm giác bài xích và chống cự, nó bắt đầu từ chối đi học chung với Tiểu Thiên hay đi chơi chung...Nhưng Tiểu Thiên không hề biết mà vẫn quấn lấy nó, cậu ta thậm chí học qua một khóa vẽ chỉ vì muốn vẽ một bức tranh Bống ngược trong nước cho Tiểu Nhiên, chính là bức tranh ở ngoài hành lang...”.
—— “Tôi biết”. Hàn Chiêu đáp lời: “Sau đó...”

“Sau đó...Anh đói bụng không, tôi gọi người mang đồ ăn đến”. Cậu đuổi người, lộ ra thân thể trần trụi trắng như tuyết, nhưng cậu chẳng để ý mà chỉ đuổi tay nhấn vào cái nút ở đầu giường.

Hàn Chiêu nắm lấy cánh tay của cậu: “Sau đó thì sao?”

Cậu mỉm cười: “Sau đó...ngày mai tôi sẽ kể tiếp”.

8. Chương 8

.

Ngày thứ hai

Thời gian: Sáng 8h30 Địa điểm: Đảo X, lầu 7 phòng 707

Bữa sáng phong phú được dọn lên, thế nhưng Hàn Chiêu không lòng dạ nào tham luyện mỹ thực, hắn ở một bên lặng lẽ nhìn cậu nhẹ nhàng cầm lấy ly sữa tươi rồi uống một ngụm, sữa tươi còn vương lại trên khóe môi, thế là hắn liền tiến về phía trước hôn lên môi của cậu, hắn hôn từng chút từng chút, dùng răng cắn vào môi dưới của cậu, khiêu khích mút lấy rồi thuận đà quần lấy lưỡi cậu, linh động mà ôn nhu.

Cậu cúi thấp rồi bắt đầu rên rỉ, hắn đưa tay nâng cằm cậu lên, hai mắt cậu vẫn đang nhắm hờ.

Hàn Chiêu luồn tay vào kẽ hở của chiếc áo ngủ, đôi tay lạnh như băng làm cho cậu có chút run rẩy, thế nhưng hai tay đặt trên da cậu bắt đầu nóng như lửa, chậm rãi di chuyển xuống phía dưới, chạm vào dục vọng đang bành trướng vì ham muốn.

Cậu ngượng ngùng quay đầu, tùy ý để tay của đối phương vuốt ve khắp nơi trên thân thể mình.

Hàn Chiêu ngồi xuống rồi lột bỏ quần áo của cậu, ôm cậu đặt trên đùi.

Cậu cắn chặt ngón tay, nhưng vẫn không cảm thấy cơn đau như dự tính. Hàn Chiêu chỉ là ôm cậu, sau đó hắn dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng vén tóc cậu lên rồi hôn lên trán cậu, cẩn thận mà ôn tồn.

——“Nếu như...anh muốn, tôi có thể”. Cậu thả ngón tay ra, tựa hồ hạ quyết tâm thật lớn.

“Cậu...”. Hàn Chiêu chỉ phun ra một chữ rồi tiếp đó chẳng nói nên lời.

Hắn ôm lấy cậu, nhẹ nhàng đặt lên giường rồi phủ lên.

...

Ngoài cửa sổ mặt trời đã lên cao, cùng với làn gió ban mai xuyên qua những nơi hẻo lánh trên thế giới này.

Đây là một buổi sáng của tháng tư, cảnh sắc tươi đẹp, trăm hoa đua nở.

Một ngày mới lại bắt đầu.

9. Chương 9

.

Ngày thứ 2

Thời gian: Buổi tối 5:00 Địa điểm: Đảo X

Hàn Chiêu bị cậu lay tỉnh. Điên cuồng qua đi hắn liền nặng nề rơi vào giấc ngủ, trong mơ hắn nghe thấy có ai đó cất tiếng hát vang một bài hát mơ hồ và xa xôi, hắn nghe không rõ ca từ, nhưng lại cảm thấy nó rất quen thuộc, giai điệu đơn giản mà bi thương, hát rồi lại hát. Hắn mơ thấy mưa, cơn mưa từng chút từng chút phủ vào gương mặt hắn, mang theo độ ẩm trượt đến bên miệng thì lại có hương vị mặn chát.

“Chúng ta đi ra ngoài đi...”. Cậu nhóc đã thay quần áo chỉnh tề, con người màu trà dưới ánh sáng âm u tỏa sáng lấp lánh.

Khóe miệng cậu thông thả nhếch lên rồi cười tươi như hoa.

Hàn Chiêu gật đầu, nhặt lên quần áo rơi tán lạn dưới đất.

Hiện tại là thời điểm mặt trời bắt đầu lặn, ánh chiều tà làm cho bầu trời và mặt đất như được bao phủ bởi một lớp ánh sáng màu vàng kim lấp lánh, gió biển vù vù thổi tới, Hàn Chiêu ngoảnh đầu lại, tòa kiến trúc thần bí đã bị núi che khuất, hắn đặt mình vào cái cảm giác bản thân đang ở trên một hoang đảo.

Kỳ thực hắn tưởng tượng, nếu như trong trời đất này chỉ có hai người bọn họ thì cũng chưa hẳn không phải là một chuyện tốt.

Hắn nhìn thấy biển, lại nghe được âm thanh từng đợt sóng đánh trên biển rộng, hắn ngửi thấy mùi vị mặn mòi trong không khí.

Gió rất to, hắn cảm thấy hòn đảo nhỏ này cũng bị gió biển thổi đến lay động rồi trôi đi.

Hắn theo bản năng ôm chặt cậu vào lòng, dùng áo khoác bao bọc lấy cậu, dè dặt lại cẩn thận.

——“Ồ đây đẹp quá!”. Hàn Chiêu khe khẽ nói.

——“Thật không? Tuy nhiên cứ nhìn ngắm mãi những cảnh xinh đẹp này, chung quy có một ngày anh sẽ cảm thấy nhàm chán”. Cậu rũ đầu xuống, nhìn chằm chằm sỏi cát ở dưới chân.

——“Tôi sẽ không”. Hàn Chiêu thốt lên lời thề son sắt: “Chỉ cần tôi thật lòng thích, tôi sẽ vĩnh viễn không thấy nhàm chán lại càng không vứt bỏ”.

Cậu mỉm cười: “Nói như thế giống như anh đang thề thốt với ai đó. Ở chỗ này thứ không cần nhất chính là lời hứa, vậy thì lời anh nói, cũng sẽ bị người cho rằng đó chỉ là lời nói mù quáng trong lúc ham muốn mà thôi”.

Cậu từ trong lòng Hàn Chiêu chui ra ngoài, bầu trời xanh phản chiếu lên gương mặt của cậu: “Anh không cần vì tôi mà lưu lại, giống như tôi cũng sẽ không buộc anh lưu lại. Nơi này là thiên đường, mà thiên đường thì không nên có ràng buộc, đợi đến khi sinh nhật của tôi trôi qua, anh có thể rời đi...Sau đó, chúng ta sẽ không gặp nhau nữa”.

Hàn Chiêu không nói gì, chỉ là lần nữa kéo cậu vào trong lòng.

Mặt trời khuất bóng ngoài khơi xa, cuối cùng sắc vàng óng ánh cũng bị bóng đêm nuốt chửng.

Sau đó, ở trên bờ cát, hai thân ảnh dây dưa dưới sự chứng kiến của quỹ đạo ánh trăng.

Thế nhưng đã không còn ai quan tâm là nó mọc lên từ hướng đông hay là từ hướng tây.

10. Chương 10

.

Ngày thứ ba

Thời gian: Hùng đông 4:00 Địa điểm: Bãi biển đảo X

Hàn Chiêu lại nằm mơ.

Hắn mơ thấy mình lỏa thể nằm trên tảng đá đã bị ánh nắng mặt trời nướng đến nóng hổi. Xa xa đều là núi đá trơ trọi, trên bầu trời không nhìn thấy một áng mây, trời cao xanh thăm thẳm khiến cho con người ta cảm thấy sợ hãi. Núi đá trên cao, phía dưới chính là vực sâu vạn trượng.

Mặt trời rực rỡ chói lóa, dù đã dùng hai tay che lại nhưng nước mắt vẫn không nhịn được cứ chảy xuống. Nước mắt chảy xuống rơi trên da lạnh lạnh, thế nhưng thoáng chốc liền bốc hơi không thấy nữa. Hắn cảm giác mình sắp bị nướng khét, toàn thân đau đớn thậm chí không thể đứng dậy nổi.

Bỗng nhiên từ phía xa có một đám mây bay đến, một vệt đen ngòm từng chút từng chút tiến nhanh về trước. Nhưng rồi từ từ hắn phát hiện đây không phải là một đám mây, mà là —— một đàn chim. Đàn chim màu đen từ cánh chim đến cơ thể và cả móng vuốt, toàn thân đen sẫm. Thân hình chúng nó rộng lớn, đôi cánh giương to trông giống như chiếc dù đen được bung ra.

Hắn không biết đó là loài chim gì.

Hàn Chiêu bắt đầu thấy sợ, bởi vì đàn chim kia hình như đã phát hiện ra hắn, chúng nó đồng loạt lao thẳng xuống phía dưới.

Hắn ngưng mắt nhìn con chim đầu tiên bay đến đậu trên ***g ngực hắn, móng vuốt sắc bén cùng đôi mắt sâu thẳm và cái mỏ dài nhọn. Nó đang nhìn hắn, con mắt đen nhánh như mực tủa hồ muốn nhìn thấu bên trong hắn.

Bỗng nhiên trên ngực truyền đến cảm giác đau đớn, đó là loại cảm giác khi da thịt bị xé rách, ngay cả trái tim của hắn cũng co rút đau buốt, hắn nhìn thấy từng đàn chim đang dùng mỏ, dùng móng cắn xé cơ thể hắn, lông của chúng nó dính đầy máu tươi, từng chút từng chút cắn xé hắn thành từng mảnh nhỏ.

Chim đậu đầy trên thân của hắn, trên mặt cũng có. Hắn giương mắt nhìn cơ thể của mình bị rạch ra, cơ quan nội tạng bị chúng nó dùng mỏ kéo ra rồi nuốt vào.

Hắn đã không còn phân biệt được đến tột cùng loại đau đớn nào kịch liệt hơn, loại đau đớn nào càng làm cho kẻ khác sụp đổ nhanh hơn, hắn hoàn toàn không cách nào cử động, giống như đã trúng phải một lời nguyền bất động.

Hắn nhìn thấy được một cảnh cuối cùng, móng vuốt sắc bén như dao chụp lấy đôi mắt của hắn, tiếp theo hắn nghe âm thanh bang bang của nhãn cầu bị móc ra, hắn ngay cả khóc cũng đã không thể nữa rồi.

Hắn chỉ có thể cảm giác được nhịp đập của trái tim, từng nhịp từng nhịp yếu dần. Hắn cảm giác trước ngực dính đầy máu tươi nóng ẩm, ẩm ướt chảy dọc xuống phía trước.

Xương cốt vì bị uốn cong phát ra âm thanh thanh thúy, từng khúc từng khúc bị chặt đứt, rồi từ con chim này đến con chim khác tranh nhau cướp lấy.

Thế rồi dần dần không còn cái gì giấu kín, hắn chợt nhớ tới bài ca dao trong mộng kia, đó là khúc ca lúc nào hắn cũng ngâm nga.

“Tôi muốn đi đến một nơi rất xa, tôi đi đến nơi nào mọi người đều phải đi cùng. Tôi muốn nắm tay bạn, ah, bạn của tôi, tại sao bạn vẫn còn do dự”.

Tại sao bạn vẫn còn do dự.

Tại sao bạn vẫn còn do dự.

Nhưng rồi bỗng nhiên hắn không còn cảm nhận được gì nữa, ngay cả đau đớn cũng đã biến mất, lúc này đây thực sự đã kết thúc.

11. Chương 11

.

Ngày thứ ba

Thời gian: Hừng đông 4:05 Địa điểm: Bãi biển X

Hàn Chiêu tỉnh lại, cả người ướt đầm mồ hôi.

Dưới chân ướt sũng nước biển, lạnh như thế mà hắn lại có thể không phác giác. Cậu nhóc được hắn ôm trong lòng mở mắt lim dim: “Anh đã tỉnh, chúng ta đều bị nước biển làm cho ướt hết rồi”.

Hậu tri hậu giác.(1)

(1) Hậu tri hậu giác: thấy rồi thì mới hiểu.

Hàn Chiêu gật đầu, cũng may là phần phía trên không bị ướt. “Ngày hôm qua cậu chỉ kể phân nửa câu chuyện, vẫn còn chưa kể xong đó”. Hàn Chiêu nhắc nhở.

Cậu nhủ mày một cái rồi nở nụ cười: “Hóa ra anh vẫn còn nhớ rõ...được rồi...tôi sẽ kết nốt phân nửa còn lại”.

“Lúc này Tiểu Nhiên gặp một cậu bé tên là Tiểu Húc, Tiểu Húc đối với Tiểu Nhiên rất tốt. Vì vậy nó và Tiểu Húc bắt đầu cùng đi học, cùng nhau tan trường, cùng nhau vui chơi,...Lúc đó nó rất ngây thơ, nó cho rằng có thể dùng biện pháp này để dần dần quên lãng tình cảm mình dành cho Tiểu Thiên, nhưng mà nó phát hiện bản thân đã sai rồi, nó vẫn thích cậu ta, cả ngày lẫn đêm đều nghĩ tới Tiểu Thiên mà thôi...Thế rồi có một ngày, Tiểu Thiên đưa cho Tiểu Nhiên một tờ giấy, hẹn gặp mặt nhau ở một con đường nhỏ hẻo lánh, Tiểu Nhiên không lưỡng lự đi tới chỗ hẹn, Tiểu Thiên từ phía sau ôm lấy nó, sau đó vòng qua phía trước rồi bảo nó nhắm mắt lại, còn nói là muốn tặng nó một món quà. Thế nhưng ngēnh tiếp nó chỉ là cái còng tay lạnh như băng. Tiểu Thiên kéo nó đến bụi cỏ bên đường, bụi cỏ ngày thường rất rậm rạp đã che đi thân ảnh nho nhỏ của hai người. Tiểu Nhiên không ngừng giãy dụa, nhưng mà...nhưng mà vẫn bị...Anh hiểu chứ?”. Cậu nhìn Hàn Chiêu, đôi môi cong lên. Hàn Chiêu gật đầu.

“Tiểu Thiên sau khi cưỡng bạo Tiểu Nhiên thì liền vứt bỏ Tiểu Nhiên lại nơi đó, khi đó đã là chạng vạng...Đèn đường mờ昧, trên con đường nhỏ ngay cả một người đi đường cũng không có...lạnh...rất lạnh...tay Tiểu Nhiên bị còng cho nên ngay cả quần áo cũng không mặc vào được, nó cầu xin hi vọng có người nào đó đến giúp nó, thế nhưng không có, một người hay một chiếc xe cũng không có. Cách nó không xa là một đoạn sườn dốc, phía dưới đoạn dốc đó chính là biển rộng bao la, lúc đó nó thậm chí đã suy nghĩ muốn từ chỗ đó nhảy xuống...Nhưng rồi nó không làm gì cả...chỉ ngồi tại chỗ mà bất lực khóc òa...Đừng nói là...”.

Hàn Chiêu cắt ngang lời cậu: “Đủ rồi, xin cậu...đừng kể nữa!”

Cậu mỉm cười: “Nhưng câu chuyện của tôi còn chưa kể xong”.

“Hôm nay tôi không muốn nghe...”. Hàn Chiêu đứng lên, xoay người đi vài bước rồi quay đầu lại: “Tiểu Nhiên rất hận cậu con trai kia vì đã cưỡng bức nó đúng không?”

“Không, anh sai rồi”. Cậu cũng đứng lên: “Bởi vì nó phát hiện bản thân mình càng thêm yêu cậu ta...Ngày hôm nay anh đã không muốn nghe, vậy mấy ngày sau tôi sẽ kể tiếp. Chúng ta...trở về thôi”. Cậu ôm lấy hán, hơi ngẩng đầu, nụ cười treo trên môi.

12. Chương 12

Ngày thứ ba

Thời gian: Giữa trưa 12:00 Địa điểm: đảo X, đại sảnh lầu 1.

Hàn Chiêu nhìn thấy cậu con trai mà lần đầu tiên hán gặp phải khi vừa mới đến nơi này.

Hàn Chiêu gọi lại: “Này...”

Cậu con trai ngừng vực quay đầu lại: “Là Ngài”.

Hàn Chiêu nở nụ cười: “Tôi thấy hình như cậu đang cảm thấy rất kỳ quái”.

Cậu nhóc lắc đầu cười yếu ớt: “Đúng là rất kỳ quái... Đúng rồi, Ngài đừng gọi tôi là “Này”, gọi tôi Ngạn”.

“Ngạn”. Hàn Chiêu đọc theo một lần: “Tôi sẽ ghi nhớ”.

“Ngài tìm tôi có việc gì sao?”. Hai tay Ngạn phủ lên vai hán rồi đưa đôi môi lại gần bên lỗ tai hán.

Hàn Chiêu cười rồi đem hai tay cậu dời ra: “Có việc...nhưng e là không phải cái loại việc trong tưởng tượng của cậu”.

“Hừ”...Ngạn cười lạnh: “Nhìn dáng vẻ của Ngài thật đúng là không giống...”.

“Không giống cái gì?” Hàn Chiêu hỏi.

——“Không giống người tốt”.

Hàn Chiêu khoanh tay trước ngực: “Cậu nói đúng, tôi quả thực không phải là người tốt lành gì”.

Ngạn không tiếp tục đề tài của hán, mà là hỏi: “Ngài đã gặp qua Tlazolteotl chưa?”

“Đã gặp. Tôi tìm cậu là muốn hỏi chuyện liên quan tới cậu ấy”. Hàn Chiêu nghiêm túc: “Cậu có thể nói cho tôi biết không?”

“Phải xem Ngài hỏi cái gì đã?”. Ngạn đưa móng tay lên nhìn.

— “Cậu ấy rốt cuộc là ai?”

Ngạn lắc đầu: “Vấn đề thứ nhất của Ngài tôi vô pháp trả lời...Cậu ấy là người vô cùng thần bí, không ai biết được lai lịch cụ thể của cậu ấy, chỉ biết là ngay từ khoảnh khắc X xuất hiện, cậu ấy chính là Chủ nhân của chúng tôi”.

“...Nơi này dùng để làm gì?”. Hàn Chiêu hỏi vấn đề thứ hai.

“Nơi đây...Là thiên đường của đàn ông...Mọi người đến nơi này đều có thể hưởng thụ sự đổi đời của thiên đường...Vũ hội vô tận, yến hội, thịnh hội(1), rượu ngon, mỹ thực, còn có mỹ sắc...Chỉ cần Ngài muốn, ai cũng có thể cùng Ngài lên giường...tại nơi này mỗi ngày đều là một ngày hội...Ở đây không có luật lệ cũng không có quy tắc, Ngài có thể tự do hưởng thụ mọi thứ”. Về mặt Ngạn say mê nói.

(1)Thịnh hội: hội họp lớn, long trọng.

“Là thật sao?”. Hàn Chiêu có chút khó mà tin được.

“Đương nhiên là thật...Ngài có thể hỏi bất kì ai ở nơi này...Không ai mà không yêu thích nơi này cả...”. Cậu nhóc mỉm cười.

Hàn Chiêu gật đầu: “Tôi đã biết...Cám ơn cậu”.

Ngạn lần thứ hai đặt tay lên vai hắn: “Ngài thực sự không muốn cùng tôi sao, Tlazolteotl sẽ không ngại đâu...”.

“...Không cần”. Hàn Chiêu nhếch môi lên: “Tôi nghĩ tôi đã tìm được thứ mà tôi thực sự mong muốn...”

Ngạn ngượng ngùng nhún nhún vai: “Thật là không có thú vị gì hết...Có điều tôi chúc Ngài nhiều may mắn”.

13. Chương 13

.

Ngày thứ 3

Thời gian: 21:00 Địa điểm: đảo X, lầu một.

Đây là một màn dạ vũ long trọng.

Mọi người đều khoác lên mình những bộ lễ phục cao cấp, hoa lệ giống như Vương tước bước ra từ bức tranh cổ.

Những người con trai đều mặc trang phục dành cho nữ, đem tóc vén lên thật cao rồi đội vào mái tóc giả màu vàng gợn sóng, bọn họ sơn móng tay màu đỏ, trên mặt thoa son phấn.

Các chàng trai phục vụ trên tay bưng khay rượu đi qua đi lại như con thoi ở trong đám người.

Âm nhạc vang lên, mọi người bắt đầu khiêu vũ.

Trang phục bóng bẩy, quần dài của ai đó lỡ quét vào chân người khác, sau đó cười khúc khích.

Bữa tiệc linh đình, rượu đỏ của ai đó nhuộm ướt vạt áo trước của người kia, sau đó hơi oán trách.

Hàn Chiêu vịn vào lan can lầu hai đứng xuất thần, phía sau có người vỗ vỗ vào vai của hắn.

Hắn quay đầu lại nhìn thấy Tlazolteotl tựa như một vị Vương tử.

“Sao thế, không muốn nắm lấy tay của tôi sao?”. Tlazolteotl mỉm cười nói với hắn.

Hàn Chiêu kéo cậu tới rồi ôm vào trong lòng: “Cậu thật xinh đẹp...”.

“Tôi càng thích hơn khi anh nói tôi anh tuấn”. Cậu nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy eo của hắn: “Chúng ta đi khiêu vũ nào...Anh nhìn xem mọi người vui sướng đến nhường nào”.

Hàn Chiêu gạt đầu, nắm lấy tay cậu nâng lên gần vị trí bả vai của hắn. Hai vị Vương tử ưu nhã xoay người rồi bước xuống cầu thang, mọi người đều dừng lại điệu vũ mà nhìn chăm chú vào hai người bọn họ.

Tlazolteotl cười đến phong tình vạn chủng, mọi người đều ngắm nhìn mê mẩn.

Có người thả tay bạn nhảy của mình rồi tiến tới kéo cậu, nhưng lại bị Hàn Chiêu nhẹ nhàng đẩy ra, hắn kéo cậu vào một nụ hôn say mê bất tận không hề đồ kỵ. Mọi người chỉ có thể liếc nhìn sau đó tiếp tục khiêu vũ.

Bọn họ hôn nhau rất lâu rồi mới rời ra và hòa nhịp cùng những người khác. Bọn họ xoay tròn xung quanh và cũng là cặp đôi duy nhất mặc trang phục vest chỉnh tề. Hàn Chiêu nhìn cậu, ánh đèn sáng ngời chiếu rọi lên người khiến cậu trở nên rất mơ hồ. Hắn nói gì đó bên tai của cậu rồi đưa cậu rời khỏi trung tâm sàn khiêu vũ.

14. Chương 14

.

Ngày thứ 3

Thời gian: 23:00 Địa điểm: Đảo X, hành lang lầu 1

Hàn Chiêu kéo cậu đến một góc vắng vẻ, sau đó không kiên nhẫn mà cởi bỏ quần áo của cả hai người. Trang phục rườm rà, mặc vào đã khó cởi ra còn khó hơn. Cậu cũng không phối hợp với hắn, chỉ đứng một bên mỉm cười kỳ lạ, cười đến chảy nước mắt.

“Vì sao cậu lại cười?”. Hàn Chiêu nhìn cậu có chút hoảng hốt. Gương mặt đó, nụ cười kia, quen thuộc nhưng cũng rất xa lạ. Hắn đưa tay lau đi nước mắt trên khóe mắt cậu.

Cậu lắc đầu, vẫn như trước mà mỉm cười: “Chẳng qua tôi chỉ cảm thấy anh quá mức nóng ruột”.

Hàn Chiêu tiến tới đem hai tay của cậu dán lên tường: “Tôi thích cậu...”. Mặt của họ ở rất gần, đến cả chính hắn cũng cảm giác hơi đỏ mặt tía tai.

——“Không hơn”. Cậu nghiêng đầu nhìn hắn, cực kì giống đứa trẻ đã nhận được kẹo nhưng lại không biết đủ là gì.

“Cậu còn muốn điều gì?”. Hàn Chiêu hỏi lại, giọng nói quả thực rất mềm mỏng lại mang theo cương chiều.

“Tôi muốn anh yêu tôi, toàn tâm toàn ý yêu tôi, anh có thể làm được không?”. Cậu cúi đầu đùa nghịch cúc áo của đối phương, tháo rời từng cái từng cái một. Tiếp đó...đến đai lưng của đối phương...

“Tôi có thể”. Hàn Chiêu thốt lên lời thề son sắt.

Cậu ngẩng đầu lên: “Chứng minh cho tôi xem, dùng cơ thể của anh vì tôi mà chứng minh”.

Hàn Chiêu nở nụ cười rồi cắn lên xương quai xanh của cậu, chậm rãi cắn mút, từng chút từng chút đi xuống phía dưới ngấm lấy dục vọng ngây ngô của cậu.

Cậu theo bản năng giãy dụa vài cái rồi đứng im, cậu nhắm mắt lại, cảm thấy từng cơn sóng cuộn trào mãnh liệt kéo tới.

Thân thể cậu hơi gầy, vai hẹp eo nhỏ, vẫn giống như là một đứa trẻ.

Hàn Chiêu nhớ lại lần đầu tiên của hắn.

Không phải là lần đầu tiên nhẹ nhàng, mà còn có tiếng gào thét và tiếng khóc tỉ tê.

Cổ họng bỏng rát và những giọt nước mắt không thuộc về hắn.

Khi đó hắn vẫn còn là một đứa con nít mà đối phương cũng chỉ là một đứa nhỏ.

“Như thế này đi...Tôi cũng kể cho cậu nghe một câu chuyện cũ”. Hàn Chiêu khàn khàn lên tiếng.

Cậu mở mắt ra và gật đầu.

15. Chương 15

Ngày thứ 4

Thời gian: 2:00 Địa điểm: X, lầu 1

Mọi người đã rời đi hết.

Chỉ còn tiếng nhạc trợ trợ vẫn tiếp tục vang lên.

Đại sảnh trống không, nghệ sĩ đàn vi-ô-lông tịch mịch, nghệ sĩ đàn dương cầm cô đơn.

Thật là một dàn nhạc chẳng biết mệt mỏi.

Hàn Chiêu nhớ tới Titanic.

Nhiều năm trước, lúc đó bản thân vẫn còn rất nhỏ, hắn cùng với một cậu bé nhỏ tuổi hơn cùng nhau xem. Ngay sau đó, cậu bé bật khóc thút thít một mình. Hắn nhớ rằng khi đó mình còn ôm chặt lấy cậu bé, mặc cho cậu dùng áo sơ mi trắng tinh của hắn để lau nước mắt.

“Không phải anh muốn kể chuyện cho tôi nghe sao?”. Cậu phủ thêm áo lên người người rồi ngồi cuộn tròn dựa vào tường.

Phía dưới cậu không mặc gì cả, đôi chân thon dài trắng như tuyết lộ ra bên ngoài.

Hàn Chiêu bình tĩnh: “Đúng vậy, tôi nói sẽ kể chuyện xưa cho cậu nghe”.

“Lúc trước có hai đứa con trai, nhưng vì lâu lắm rồi nên tôi đã quên mất tên chúng nó, vì vậy tôi sẽ dùng tên hai nhân vật chính trong chuyện cũ của cậu để mà gọi tên chúng nó: Tiểu Thiên và Tiểu Nhiên”.

“Tiểu Thiên đã bắt đầu thích Tiểu Nhiên từ năm 12 tuổi, hay có lẽ là sớm hơn. Lúc đó bọn nó chơi một trò chơi gọi là trò chơi bác sĩ, người nào thua thì người đó sẽ là bệnh nhân, bệnh nhân sẽ phải cởi quần áo nằm trên mặt đất cho bác sĩ kiểm tra...”.

Cậu cắt ngang lời hắn: “Bọn nó thật là ngu ngốc...”.

“Đúng vậy, thật ngu ngốc”. Hàn Chiêu cũng cười cười rồi tự mình lắc bả lại một lần: Thật là ngu ngốc.

“Tiểu Thiên nghĩ ra tất cả biện pháp để giành chiến thắng, nó muốn mình là bác sĩ còn Tiểu Nhiên là bệnh nhân. Lúc đó Tiểu Nhiên cảm thấy rất kỳ quái, vì sao hai đứa phải chơi một trò chơi nhảm chán như thế, còn có vì sao Tiểu Thiên ca ca không cho người khác chơi chung, không biết hiện tại Tiểu Nhiên đã biết lí do chưa...”.

“Hắn là đã biết...”. Cậu nhìn hắn rồi nói.

“Đúng vậy, nếu như bây giờ cậu bé ấy còn sống, chắc cũng đã 19 tuổi rồi...”. Hàn Chiêu có chút buồn bã mà tiếp tục kể: “Chính vào lúc đó, Tiểu Thiên phát hiện cơ thể mình cứ nhiên có phản ứng khi nó chạm vào thân thể mập mạp của Tiểu Nhiên, nó cũng từng lén lút thử chạm vào những người khác, thế nhưng lại không có cái loại cảm giác kì diệu đó...Nó dùng hết thời gian một năm thì mới biết thì ra như vậy gọi là đồng tính luyến ái, hóa ra nó cũng là một người đồng tính luyến ái.

Nó bắt đầu trốn tránh, mâu thuẫn, giãy dụa, nó thậm chí căm hận và kinh bỉ bản thân mình, thế nhưng nó lại không có cách nào khống chế bản thân.Vì vậy nó lựa chọn tiếp nhận. Nó bắt đầu đối xử tốt với Tiểu Nhiên hơn nữa, nó mong đợi khi Tiểu Nhiên lớn lên, nó mơ ước có một ngày nó sẽ cưới Tiểu Nhiên làm vợ. Nó yêu cậu bé ấy”. Hàn Chiêu dựa vào người của cậu, tiến tới gần bên tai cậu mà nói: “Nó yêu cậu bé ấy. Tiểu Thiên yêu Tiểu Nhiên”.

Cậu có chút mệt mỏi nở nụ cười: “Xin lỗi, tôi vừa mới ngủ gật, ngày mai chúng ta nói tiếp được chứ”.

Cậu nói xong rồi ngáp thật to, sau đó nước mắt chảy xuống.

16. Chương 16

Ngày thứ 4

Thời gian: 7:00 sáng Địa điểm: X, phòng 707

Đây là một giấc mơ dài.

Một cơn ác mộng.

Trong mơ, Hàn Chiêu thấy mình lạc vào một khu rừng rậm, sương mù dày đặc bốn phía, không khí còn mang theo mùi vị nhàn nhạt của rêu xanh.

Dưới chân là từng vũng từng vũng máu tươi tràn ngập khắp nơi trên mặt đất, thế nhưng chúng lại không ngấm xuống đất tí nào.

Trên cây, nữ yêu cơ thể trần trụi, vừa đang cầu xé cơ thể mọi người vừa hát ca, giọng hát đau thương buồn bã giống như bài ca ở trong lễ tang.

“Tôi muốn đi đến một nơi rất xa, tôi đi đến nơi nào mọi người đều phải đi cùng. Tôi muốn nắm tay bạn, ah, bạn của tôi, tại sao bạn vẫn còn do dự”.

Tại sao bạn vẫn còn do dự.

Tại sao bạn vẫn còn do dự.

Máu như mưa trút xuống xối xả, khiến cả người hắn dính đầy máu tươi thịt sống.

Hắn lớn tiếng kêu lên, thế nhưng hắn không nghe thấy giọng nói của mình, không nghe thấy. Có một nhánh cây chậm rãi tiến tới, trượt qua xé rách da tay của hắn. Hắn chạy trốn nhưng vẫn không thể thoát khỏi, không thể thoát khỏi. Dây leo quấn lấy hắn, một vòng rồi lại một vòng, chặt chẽ gắt gao. Cổ họng của hắn cũng bị siết chặt, hắn buộc phải há miệng ra để hít thở.

Gió khô thổi vào yết hầu, lạnh lẽo làm cho nội tâm của hắn cũng lạnh băng.

“Tôi muốn đi đến một nơi rất xa, tôi đi đến nơi nào mọi người đều phải đi cùng. Tôi muốn nắm tay bạn, phải, bạn của tôi, tại sao bạn vẫn còn do dự. Tôi muốn đi đến một nơi rất xa, tôi đi đến nơi nào mọi người đều phải đi cùng. Tôi muốn nắm tay bạn, phải, bạn của tôi, tại sao bạn vẫn còn do dự. Tôi muốn đi đến một nơi rất xa, tôi đi đến nơi nào mọi người đều phải đi cùng. Tôi muốn nắm tay bạn, phải, bạn của tôi, tại sao bạn vẫn còn do dự”.

Nữ yêu từ trên cây nhảy xuống, nhẹ nhàng bước tới gần hắn, nhe răng cười rồi ngậm nga hát.

Nữ yêu nghiền xương trắng thành bột rồi thoa một lớp thật dày lên mặt, lấy máu tươi thoa lên đôi môi, chất lỏng màu đỏ sền sệt chảy xuống.

Móng tay của nó sắc nhọn như dao găm, nhẹ nhàng khều khều cằm Hàn Chiêu, sau đó tiếp tục hát ra câu tiếp theo: “Hãy đi cùng tôi, tôi sẽ đưa bạn đến đất nước của tôi. Đừng sợ, phải, bạn của tôi, tôi sẽ đốt cháy chính mình để dẫn đường cho bạn”.

...

Hàn Chiêu cảm thấy cổ họng của mình sắp bị cắt đứt, đầu lưỡi của hắn bị một sức mạnh cường đại kéo ra, toàn thân chỉ chit vết thương giống như bị nứt toác mà chảy máu không ngừng.

Hàn Chiêu như muốn nổi điên bắt mình phải nhớ ra câu cuối cùng của bài hát, hắn cảm giác ý nghĩa sống sót sau cùng của mình là nhớ ra câu hát cuối cùng này, thế nhưng hắn không nhớ nổi, càng muốn nhớ lại càng lãng quên, một câu miêu tả sống động như vậy nhưng vì sao hắn lại để thất lạc nơi đâu.

Hắn muốn van nài nữ yêu hãy nói cho hắn biết câu tiếp theo là gì, nhưng mà hắn chẳng nói nên lời.

Hắn cảm thấy cảm mình ấm nóng, hắn biết rõ đó là lưỡi của mình.

Hắn đột nhiên cảm thấy bị ai bởi vì hắn đã không còn hát được nữa.

17. Chương 17

Ngày thứ tư

Thời gian: 7:05 sáng Địa điểm: đảo X, phòng 707

—“Anh đã tỉnh”.

Đó là câu nói đầu tiên vào lúc sáng sớm mà Hàn Chiêu nghe được khi vừa tỉnh giấc.

Giọng nói quen thuộc, ngữ điệu mập mờ.

Tay ai đó mang theo hơi lạnh xoa xoa lên trán của hắn.

“Tại sao lại đổ nhiều mồ hôi như vậy? Anh lại thấy ác mộng sao?”. Cậu mỉm cười nói: “Tôi thật sự ghen tị với anh đó”.

Hàn Chiêu ngồi dậy, đầu nặng nề nằm dựa vào đầu giường: “Cậu thức sớm”.

“Bởi vì tôi không ngủ được”. Cậu nũng nịu nằm lên người hắn, vươn đầu lưỡi linh hoạt liếm lấy cằm hắn.

Hàn Chiêu chế trụ đầu của cậu rồi hung hăng hôn xuống, thuận thế trở người đè lên cậu: “Là do cậu trên chộc tôi trước...”.

Cậu vui cười không ngừng, nghiêng đầu qua một bên, chỉ để lại cho đối phương gò má hoàn mỹ.

Không thể nghi ngờ đó là hành động đổ thêm dầu vào lửa.

Hàn Chiêu kéo chăn ra, cơ thể trần trụi của cậu cứ như vậy bày ra trước mắt hắn, da thịt trắng nõn và thanh mảnh. Hắn hôn một đường xuống tận phía dưới, một chỗ cũng không buông tha.

Hoóc-môn kích thích cảm xúc mãnh liệt.

Những khao khát ham muốn từng chút từng chút ngưng tụ ở trước mặt tạo nên một bức tranh toát lên vẻ đẹp sắc dục.

Apollo thân thể xích lôa, mọi người vẫn như trước nghĩ đó là một vị thánh thần.

Venus chỉ khoát lên một mảnh vải dài, mọi người nói đó là xinh đẹp mỹ lệ.

Sơn dương đối mặt với thần linh trơ trụi, chưa bao giờ cảm thấy ngượng ngùng.

Hàn Chiêu đang thưởng thức tế phẩm của mình, bất quá chỉ là thay đổi một cách thức khác.

Trăm sông đổ về một biển.

Trán cậu bịn rịn mồ hôi, sắc mặt đỏ bừng giống như quả táo chín mọng nước khi vào thu, tựa hồ cắn xuống một miếng thì sẽ chảy ra nước ngọt.

Thanh âm của cậu phối hợp với động tác của đối phương, khàn khàn đến mê người.

Cậu cắn mút bờ vai của hắn, lưu luyến không rời.

Thân thể bọn họ kết hợp trọn vẹn, giống như sự kết hợp của hai đứa trẻ sinh đôi.

Chẳng biết từ lúc nào rèm cửa sổ đã bị thổi tung, ánh sáng mặt trời không hề cố kỵ mà chiếu rọi xuống, đột nhập vào lãnh địa bí mật của hai người.

Không ai biết rằng thái dương lúc này xấu hổ đỏ bừng mặt, giữa khe hở chỉ để lại nửa con mắt.

Sau đó các đám mây trên bầu trời cũng lén lút dừng lại nơi đây.

18. Chương 18

.

.

Ngày thứ tư

Thời gian: toàn bộ thời gian còn lại trong ngày Địa điểm: đảo X

Hàn Chiêu đi làm một việc, hay nói đúng hơn là vài việc.

Không thể cho bất luận kẻ nào hay biết.

Ngay cả Lover cũng không thể.

19. Chương 19

.

Ngày thứ 5

Thời gian: Buổi trưa 12:00 Địa điểm: đảo X, phòng 707

Hàn Chiêu lại nằm mơ.

Đây là một tòa lâu đài. Tường vây tối mịt, bầu trời âm u.

Vắng vẻ tĩnh mịch.

Tòa lâu đài xây dựa vào núi, cao chót vót, đỉnh chớp sắc nhọn.

Toàn bộ là một màu xám bạc. Kể cả đất trời.

Hắn đẩy cánh cửa chính nặng nề dày cộm, do dự một chút rồi đi vào.

Bên trong tòa lâu đài có người, bọn họ cúi thấp đầu, người cứng nhắc như cương thi đang xếp thành hàng ngũ bước tới.

Nhìn thoáng qua gương mặt rũ xuống thì có thể thấy làn da bọn họ có màu xám tàn tro, đôi môi tái nhợt, người nào cũng gầy gò đến nỗi chỉ còn lại da bọc xương.

Trên đường đi ngang qua người hắn.

Đột nhiên, có một người ngẩng đầu.

Sau đó, rất nhiều người ngẩng đầu.

Hai mắt bọn họ không có con ngươi, chỉ có một màu trắng chiếm cứ toàn bộ hốc mắt, nhưng lại có thể nhìn ra ánh mắt bọn họ đang nhìn hắn đầy hung ác.

Hàn Chiêu không nhịn được hét lên, kết quả dẫn đến nhiều người hướng về phía hắn hơn, từng lớp rồi từng lớp, mọi người từ bốn phương tám hướng vọt tới càng lúc càng nhiều, gương mặt xám tro, hốc mắt trống rỗng.

Những kẻ đến gần bắt đầu xé rách quần áo của hắn, móng tay bọn họ sắc bén như dao, hành động máy móc nhưng rất nhanh chóng, bọn họ bắt đầu nói, miệng không ngừng lặp lại: “Chúng ta đều giống nhau, chúng ta đều giống nhau, chúng ta đều giống nhau, chúng ta đều giống nhau”.

Hàn Chiêu giãy dụa nhưng chẳng ăn thua gì, da thịt của hắn vẫn bị cào xé, tứ chi bị kéo căng đến đau nhức, bỗng nhiên hắn nghe âm thanh tiếng xương gãy vụn, máu tươi mãnh liệt phun trào.

Khuôn mặt hắn cũng bị xé nát vô cùng kỳ dị, tiếp đó dòng chất lỏng ẩm áp bắn ra, da mặt hắn bị lột mất một mảng.

Hắn có cảm giác mình đang bị xé thành những mảnh nhỏ.

Trái tim được ai đó cầm lấy, nhảy lên kịch liệt.

Lần đầu tiên hắn khao khát nó hãy mau ngừng đập.

Sau đó, nó đã thực sự ngừng đập. Ngay lúc đó hắn đã nở một nụ cười.

20. Chương 20

.

Ngày thứ 6

Thời gian: 8:00 Địa điểm: đảo X, phòng 707

Mấy ngày nay Hàn Chiêu đều nằm mơ.

Hắn mơ thấy một nơi rất quen thuộc.

Con đường nhỏ vắng vẻ, hai bên đều là bãi cỏ rất cao, bên tai là tiếng sóng biển vỗ vào vách đá.

Ánh nắng chiều phủ lên bầu trời một màu vàng óng.

Những tia nắng cuối cùng len giữa kẽ hở của những đám mây chiếu rọi xuống.

Hắn chợt nhớ ra nơi này.

Tấm bảng quảng cáo to lớn dựng thẳng đứng một bên của con đường nhỏ, trên tấm bảng là hình ảnh của một ngôi sao đã qua đời ngoài ý muốn mấy năm trước, làm sao còn có thể bị treo ảnh rêu rao như vậy.

Lẽ nào...Hàn Chiêu nhìn về phía bụi cỏ bên cạnh, sau khi nhìn kỹ thì phát hiện ra có một chỗ bị thiếu mất một mảng cỏ, cây cỏ xung quanh cũng lay động không ngừng.

Hắn từ từ đến gần, hắn có thể dự liệu được bản thân sẽ nhìn thấy những gì.

Bỗng nhiên có một cậu bé đứng lên, mặc quần áo vào và bỏ đi.

Hắn cảm thấy thân ảnh cậu bé kia quen thuộc vô cùng.

Hai tay của cậu bé bị còng lại, thân thể xích lỏng nằm ở trên cỏ khóc tí tê, hắn có chút phát hoảng khi nhìn thấy trên mặt đất có máu tươi cùng đồng quần áo hỗn độn.

Hàn Chiêu không thể kiềm chế lòng hiếu kỳ mà bước vào.

Ánh mắt cậu bé nhìn hắn mang theo vẻ van nài, cậu ta nói gì đó nhưng Hàn Chiêu không nghe được.

Thân thể xinh đẹp đầy mê hoặc của cậu phơi bày ở trước mặt hắn, hắn không khỏi động tình bắt đầu tháo xuống thắt lưng quần.

Cậu hoảng sợ nhìn hắn, từng bước từng bước lui về phía sau, cây cỏ sắc bén chém đứt da thịt cậu, vết máu rỉ xuống, Hàn Chiêu cúi xuống, mỉm cười nhào tới.

Bỗng dưng đầu truyền đến một cơn chấn động mạnh, hắn cảm thấy đau đầu kinh khủng đến không kiềm nổi mà buông lỏng tay, cậu đứng lên rồi chặt vật di chuyển về phía trước.

Hàn Chiêu ôm đầu sau đó từng bước dồn cậu đến tuyệt lộ.

Phía sau là vực sâu biển rộng.

Cậu đứng lên, suýt nữa đã ngã xuống, Hàn Chiêu vội vã chạy đến đỡ cậu nhưng lại bị đẩy mạnh xuống dưới.

Hắn kinh ngạc thấy bản thân đang nhanh chóng rơi xuống, cho đến khi thân thể đập mạnh xuống đất tan xương nát thịt rồi bị sóng biển cuốn trôi.

Hắn tựa hồ đã hiểu ra điều gì.

Bên tai vẫn vang lên bài hát quen thuộc.

Tôi muốn đi đến một nơi rất xa, tôi đi đến nơi nào mọi người đều phải đi cùng.

Tôi muốn nắm tay bạn, nga, bạn của tôi, tại sao bạn vẫn còn do dự.

Hãy đi cùng tôi, tôi sẽ đưa bạn đến đất nước của tôi.

Đừng sợ, ah, bạn của tôi, tôi sẽ đốt cháy chính mình để dẫn đường cho bạn.

...

Chẳng qua chỉ là một câu cuối cùng hắn vẫn không cách nào nhớ được.

21. Chương 21

.

Ngày thứ sáu

Thời gian: 2 giờ chiều Địa điểm: Đảo X, tòa kiến trúc bỏ hoang phía sau núi.

Lúc Hàn Chiêu quyết định đẩy cánh cửa phía trên bám một lớp bụi thật dày, hắn chú ý tay cầm của cánh cửa rất trơn nhẵn hơn nữa còn bị mài mòn có chút sáng bóng.

Hắn mở cửa, ngay sau đó một luồng không khí thổi tới lạnh đến thấu xương.

Ánh nắng mặt trời tràn vào, từng chút xé tan màn đêm u tối rồi cuối cùng tràn đầy cả căn phòng.

Hàn Chiêu do dự nhưng rồi cũng bước vào.

Căn phòng rất lớn, rộng rãi lại sạch sẽ ngăn nắp, đồ vật trong nhà được phủ lên vải trắng.

Ở chính giữa có một mảnh vải màu đỏ, đột ngột lóe lên ánh sáng điểm lệ.

Với lòng hiếu kì mãnh liệt, Hàn Chiêu xốc tấm vải đỏ lên.

Đó là một bức tranh.

Hàn Chiêu biết nó, hơn nữa còn cảm thấy rất quen thuộc.

Bút pháp non nớt, đường nét thô cứng, màu sắc ảm đạm.

Bức tranh vẽ hình ảnh phản xạ của cảnh vật trên mặt nước.

Đó là bức tranh tự tay họa của một người, phủ đầy bụi qua nhiều năm tháng.

Hắn vươn tay vuốt ve bức họa, cảm giác được sự gồ ghề trên mảnh vải vẽ tranh sơn dầu, ở phía trên cao có một ngôi sao sáng rực, cảnh sắc thiên nhiên đa dạng màu sắc.

Khóe môi của hắn nhếch lên mỉm cười rồi lại bỗng nhiên rũ xuống.

Năm tháng xanh tươi đã trôi qua không còn nữa, lại còn có ai hứa hẹn những lời tốt đẹp.

Mặt hắn tiến đến gần bức tranh, hai tay vịn lên thành khung thì bỗng nhiên một tiếng “Két” vang lên, cơ quan chuyển động, một thế giới khác đang đợi hắn khám phá.

Ngày thứ 6

Thời gian: Buổi chiều 2:15 Địa điểm: tòa kiến trúc bỏ hoang phía sau núi, đảo X.

Hàn Chiêu mò mẫm đi xuống.

Ngon đèn u ám làm cho bức tường hai bên như được quét lên một lớp màu xanh thẫm, ánh sáng phía trước chiếu vào một bức tranh có phần kỳ quái, Hàn Chiêu đi lên trước tỉ mỉ ngắm nhìn.

Từng hàng nam nữ ăn vận khoa trương, trong tay cầm vũ khí sắc bén, một đám người khác nằm rạp dưới chân bọn họ, thân thể tàn tạ kinh khủng, thần sắc bi ai.

Hàn Chiêu không khỏi lùi về sau một bước.

Các bức tranh đáng sợ đó ghi lại các phương thức giết người rợn cả tóc gáy, hợp lại tất cả sẽ thấy được hình ảnh của 18 tầng địa ngục.

Hắn hít sâu một hơi rồi tiếp tục tiến về phía trước. Bạc thang được làm từ gỗ mun, rất dày và chắc. Hắn nhớ lại thời cổ đại thường sử dụng loại gỗ này để chế tạo quan quách cho các vị vua chúa. Hắn cảm giác như mình đang bước lên cỗ quan tài, mà mỗi một bước chân tựa hồ sẽ làm cho các vong linh đang ngủ say giật mình tỉnh giấc.

Cái bóng của hắn bị ánh đèn phản xạ khắp nơi, cái bóng màu đen trải dài bao phủ con đường dưới chân hắn.

Trong không khí phảng phất một mùi thơm nhàn nhạt, đó là hương thơm trộn lẫn giữa mùi thơm của hoa và rễ cây mộc hương(1), ngoài ra còn có một mùi thơm kỳ dị không rõ.

Hắn cảm thấy mùi hương rất quen thuộc nhưng nhất thời lại không nghĩ ra, hắn nhẹ nhàng tiến tới phía trước, chỉ sợ đã quấy rầy ma quỷ ở sâu bên trong.

Hắn đã đi rất xa, khi quay đầu lại thì đã không còn thấy đầu đường.

Đằng trước mặt vẫn đen kịt, bóng tối dường như đã nuốt chửng tất cả ánh sáng.

Càng bước vào sâu nhiệt độ cũng càng hạ thấp, chỉ mặc một bộ quần áo dài tay làm cho hắn không nhận được co rúm người lại, hắn đành phải dùng hai tay xoa xoa cánh tay cho đỡ lạnh.

Rốt cuộc hắn cũng đi tới cuối con đường.

Hắn rẽ qua một góc, ánh sáng càng trở nên âm u hơn.

Hắn đi tới một vùng đất bằng phẳng.

Ở trên mặt đất có một cái thùng gỗ lớn, không sâu nhưng miệng rất rộng, có thứ gì đó từ bên trong mọc vươn ra ngoài, rễ cây to khỏe, nhánh hoa tươi đẹp lộng lẫy, màu sắc diễm lệ.

Mùi thơm lạ lùng dần dần tỏa ra rồi càng ngày càng nồng nặc.

Hắn vừa nhìn vào thùng gỗ thì không khỏi thét lên, hắn nhanh chóng tránh qua một bên.

Hắn thấy rõ, hắn thấy rõ.

Vô cùng chân thật.

Cái thùng gỗ kia thực chất là một con người, toàn thân đã phù thũng thối rữa, rễ cây đâm thật sâu vào trong thân thể, sau đó phá vỡ xương xọ, đâm qua khe nứt nở ra một đóa hoa.

Bất luận là hai mắt, hai lỗ mũi, miệng, chỉ cần có thể xuyên qua, rễ cây sẽ điên cuồng tàn sát bừa bãi.

Mặt của người kia đã hoàn toàn biến dạng, vặn vẹo giống như nhân vật chính trong một bức tranh trừu tượng, giữa tro bụi lộ ra màu xanh biếc.

Người đó, đã biến thành gốc cây thực vật, một thực vật hoàn chỉnh.

Hàn Chiêu cảm thấy buồn nôn, lui lại mấy bước nhưng không biết làm sao lại không cẩn thận đụng phải người thùng gỗ, cái thùng gỗ kia lăn vài vòng trên mặt đất sau đó có vật gì đó rơi ra, nằm sấp dưới đất, đối diện với hắn.

Là một con người biến dạng, hình dạng hai chân hai tay cong vẹo kì lạ, Hàn Chiêu chân tay luống cuống cần môi tiến lên phía trước muốn đỡ “nó” dậy.

“Nó” đột nhiên mở mắt.

Màu mắt xanh biếc, giống như màu xanh lục của tảo biển sinh trưởng dưới đáy biển sâu, làm cho nước ánh lên màu sắc xanh biếc.

“Nó” tựa hồ bị chọc giận, yết hầu rách toạc phát ra tiếng gió thổi, sắc bén như âm thanh của cây sáo gỗ.

Các loài hoa khác cũng đều nổi giận, cây hoa quỳnh ở trước mặt hần nhanh chóng lớn lên, nở ra một đóa hoa thật to, cánh hoa dày đặc, nhụy hoa nhỏ dài, màu sắc không giống nhau nhưng đều tỏa ra mùi hương nồng nặc.

Cuối cùng Hàn Chiêu không nhịn được nữa, hần nhanh chóng xoay người chạy trở về.

22. Chương 22

.

Ngày thứ bảy

Thời gian: 8:00 Địa điểm: Đảo X, phòng 707

Giấc mơ lần này của Hàn Chiêu không giống như những ngày trước.

Hần mơ thấy mình đang bước trên băng, lớp băng mỏng manh vô cùng, nếu không cẩn thận thì có thể bị sụp xuống.

Ánh nắng mặt trời yếu ớt, bầu trời chiều đầy mây âm u.

Trước sau đều không nhìn thấy bờ, đất trời bao la mênh mông vô tận.

Hàn Chiêu cẩn thận bước đi trên băng nhưng thật không dễ dàng gì.

Bỗng nhiên lớp băng dưới chân sụp xuống, Hàn Chiêu theo đó mà rơi xuống nước.

Lạnh. Lạnh đến thấu xương.

Hần dùng hai tay quạt nước muốn bơi lên trên thế nhưng mắt cá chân lại bị vật gì đó quăn lầy, hần cố gắng mở mắt nhìn xuống dưới, tầm nhìn mờ mịt, hai mắt lại bị châm chích đến đau buốt mà hần chỉ nhìn thấy một mảng màu đen.

Hần đành bơi xuống phía dưới rồi dùng tay kéo nó ra.

Nó rất nặng, Hàn Chiêu gắng gượng dùng hết sức mới kéo được nó rồi hần ôm nó vào trong ngực.

Bây giờ hần mới thấy rõ đó là một con người, tóc rất dài, chính là thứ vừa nãy quăn lầy chân hần.

Hàn Chiêu vén tóc người đó lên thì nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc vô cùng.

Gương mặt đó chỉ có cậu mới có.

Tiểu Nhiên, Tlazolteotl, dĩ nhiên, vốn nên gọi là Lâm Nhiên mới phải.

Tiểu Nhiên nhắm mắt lại, tựa hồ đang ngủ say.

Hần ôm thật chặt cậu vào trong lòng, sau đó ra sức bơi về phía cái lỗ hổng kia.

Hần không thể hít thở được, ngực cảm thấy nặng nề đau đớn.

Hần chỉ nghĩ tới phải bơi lên, bơi lên, bơi lên, cùng với Tiểu Nhiên bơi lên.

Người trong lòng nặng trĩu, hần ráng sức hoạt động cánh tay liên tục.

Gần đến rồi, gần đến rồi, chỉ một chút, một chút nữa thôi.

Thế nhưng ngay thời điểm gần thoát khỏi, người trong lòng bỗng nhiên trượt xuống.

Hắn nhìn Tiểu Nhiên chìm xuống phía dưới, rồi lại quay đầu nhìn lên trên, chỉ chút nữa thôi có thể chạm tay tới ánh sáng phía trên rồi, nhưng rồi hắn hướng về đáy biển sâu bơi đi.

Lại một lần nữa khi hắn sắp chạm vào Tiểu Nhiên thì bỗng nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng, tiếp sau đó toàn bộ thế giới trong lòng biển tràn ngập ánh sáng rực rỡ.

Hắn mở mắt, phát hiện mình đang đứng trên một đồng cỏ, phong cảnh rực rỡ, gió thổi cây cỏ xanh mướt lay động như gợn sóng.

Tiểu Nhiên đứng đối diện với hắn, đôi mắt cong nhìn hắn mỉm cười đến khả ái.

Sau lưng cậu là một tòa lâu đài cổ tích, màu sắc rực rỡ lóe lên hào quang.

Giấc mộng kết thúc là lúc hắn mỉm cười vui vẻ bế bổng Tiểu Nhiên lên xoay tròn.

23. Chương 23

Ngày thứ bảy

Thời gian: 8:02 Địa điểm: Đảo X, phòng 707.

Vườn hoa khổng lồ sở dĩ có thể nở hoa lần nữa là bởi vì hắn đã không còn ích kỷ.

Cảnh trong mơ của hắn cũng vậy.

Bỏ đi cái tôi của mình thì có thể đạt được hạnh phúc.

Thì ra em đã cho tôi rất nhiều cơ hội, còn tôi suýt nữa lại để vuột mất nhưng may mắn vẫn còn bắt được một lần cuối cùng này.

Hàn Chiêu không muốn tỉnh lại chút nào.

Hàn Chiêu xoay người rồi nhìn vào thân ảnh có chút mệt mỏi đang nằm gần mép giường kia.

Lâm Nhiên cũng xoay người lại, cười nói với hắn: “Ngày hôm nay chính là sinh nhật tôi, tất cả đã kết thúc rồi, vậy nên anh đi đi, tôi sẽ không cản anh lại.”

Hàn Chiêu ngồi dậy: “Vì sao...Vì sao em...”. Hắn vươn người tới ôm cậu thật chặt, sau đó hắn nhớ tới mùi hương quen thuộc ngày hôm qua — đúng là hương thơm trên cơ thể người yêu.

Lâm Nhiên cười: “Anh biết không, tai nạn của anh là do một tay tôi an bài”.

Hàn Chiêu gật đầu: “Tôi biết”.

—— “Thương thể trên người anh cũng là do tôi ban tặng”

—— “Tôi biết”

—— “Sở dĩ anh liên tục mơ thấy ác mộng là bởi vì mùi hương trên người tôi, đó là sự nguyên rủa của các vong linh”

—— “Tôi biết”

—— “Vậy anh có biết rằng ngay từ ngày đầu tiên anh đặt chân tới đây tôi đã muốn giết chết anh. Thế nhưng...Không lần nào tôi ra tay được, tôi hận anh...Nhưng mà, tôi càng yêu anh hơn”.

—— “Tôi cũng biết”

Lâm Nhiên lắc đầu: “Tại sao cái gì anh cũng biết? Thật không vui chút nào. Tốt lắm, tôi sẽ nói đến chuyện mà anh không biết, câu chuyện ngày đó mà anh bảo tôi kể”.

Hàn Chiêu nhíu mày.

“Sau khi anh đi rồi, tôi nằm trên bãi cỏ rất lâu nhưng vẫn không thể đứng dậy nổi, lúc này, tôi nhìn thấy Tiểu Húc. Tôi khóc lóc cầu xin cậu ta đến giúp tôi...”

Hàn Chiêu nhớ lại giấc mơ đêm trước, trong mơ khẩu hình miệng của Tiểu Nhiên rõ ràng là nói: Mau cứu tôi...Thế nhưng hắn lại bắt đầu cởi bỏ quần áo của mình...

“Tôi biết cậu ta sẽ làm gì tôi, lúc đó tôi chỉ nghĩ phải làm sao để thoát khỏi, vì vậy tôi cầm lấy tảng đá bên cạnh rồi đứng lên, ra sức đập xuống...Đầu cậu ta chảy máu nhưng vẫn đuổi theo tôi, thẳng đến khi tôi đến gần vực thẳm, tôi liền đẩy cậu ta xuống dưới”

Tiểu Nhiên nói đến đây rồi dừng lại nở nụ cười: “Đó là lần đầu tiên tôi giết người. Từ đêm hôm đó tôi bắt đầu liên tục mơ thấy cùng một cảnh, mỗi ngày tôi đều mơ thấy Tiểu Húc người chảy đầy máu...Tôi từng nói tôi luôn hâm mộ anh có thể mơ thấy những thứ khác nhau như vậy...cũng là bởi vì tôi đã vĩnh viễn mất đi cái quyền lợi này...”.

Hàn Chiêu đau lòng ôm cậu thật chặt.

“Đáng sợ hơn là tôi bắt đầu không thể khống chế ham muốn giết người, đám đàn ông ôm mục đích muốn tiếp cận người của tôi, vì vậy thay vì đợi bọn họ tìm tới tôi, tôi liền chủ động đi tìm bọn họ. Sau đó, để người của tôi có thể thực hiện kế hoạch giết người...tôi sẽ như con nhện giăng ra một cái lưới rồi chờ bọn họ chủ động mắc câu...và tiếp đó tôi đem thi thể đám người đó giao cho đóa hoa kia...”.

“Dừng tay đi”. Hàn Chiêu ngắt lời cậu: “Theo tôi đi, tôi sẽ cho em hạnh phúc”.

Lâm Nhiên lắc đầu: “Tôi đã mất đi quyền được hạnh phúc rồi...Tôi sẽ không đi...Anh cũng sẽ không lưu lại...Cho nên chúng ta nhất định sẽ không thể ở bên nhau...”

Hàn Chiêu giơ tay lên đánh một kích ở phía sau gáy Lâm Nhiên .

Lâm Nhiên ngắt xủ xụi lơ trong lòng đối phương.

“Em mời tôi đến vườn hoa của em trong bảy ngày, bù lại tôi muốn mời em đến vườn hoa của tôi cả một đời”. Hàn Chiêu ghé vào bên tai cậu nhẹ nhàng nói, sau đó ôm cậu lên.

Bên ngoài ánh nắng rực rỡ, tiếp đó hắn nghe được tiếng súng.

Hắn biết đó là người của hắn.

Sau đó hắn cẩn thận ôm Tiểu Nhiên lên trực thăng, thuộc hạ bên cạnh hắn nghe theo lệnh mang đến bức tranh kia...phiên bản thu nhỏ của “Bóng ngược trong nước”, đó cũng chính là bức vẽ duy nhất của hắn, về phần bức tranh của Monet, hãy cứ để nó vĩnh viễn ở lại nơi này...

Hắn hạ lệnh: “Tiêu hủy toàn bộ chỗ này, không cần lưu lại bất cứ thứ gì cũng như không cần lưu lại bất cứ kẻ nào”.

Hắn thấy ngọn lửa bốc lên cao, thật cao thật cao, sau đó hắn nhẹ nhàng hôn lên trán Tiểu Nhiên: “Cuối cùng chúng ta cũng có thể ở bên nhau, cho dù đã chậm suốt tám năm”.

Lão Trương một bên lái máy bay trực thăng một bên hỏi hắn: “Boss, người này là ai vậy?”

Khóe miệng Hàn Chiêu nâng lên tạo thành nụ cười tuyệt đẹp: “Em ấy là người yêu của tôi”.

Hắn nhìn đám mây bên ngoài cửa sổ, chợt nhớ ra hoàn cảnh bài đồng dao:

Tôi muốn đi đến một nơi rất xa, tôi đi đến nơi nào mọi người đều phải đi cùng. Tôi muốn nắm tay bạn, ah, bạn của tôi, tại sao bạn vẫn còn do dự”.

Hãy đi cùng tôi, tôi sẽ đưa bạn đến đất nước của tôi. Đừng sợ, phải, bạn của tôi, tôi sẽ đốt cháy chính mình để dẫn đường cho bạn.

Nếu được hỏi lí do vì sao tôi như vậy, tôi chỉ có thể nói đó là một bí mật, bí mật về tình yêu tôi dành cho bạn.

Nếu tôi yêu bạn và bạn cũng yêu tôi, tất cả như vậy đã đủ rồi, không phải sao.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguy-tinh-that-nhat-bay-ngay-yeu-nguy-hiem>